

Μεταξύ Αριστεράς και Κεντροαριστεράς

Η αγάπη μου για τον κ. Πάγκαλο είναι πολύ μεγάλη. Ίσως είναι η μεγάλη αφορμή που έφυγα, εγώ και πολλοί άλλοι, από το ΠΑΣΟΚ στην πρώτη φάση του Μνημονίου το 2010. Ο κ. Πάγκαλος εξέφρασε το «μαζί τα φάγαμε» υπερασπιζόμενος την πάγια θέση του ότι η Ελλάδα έχει πρόβλημα λόγω του λαού. Εδώ σ' αυτό το σημείο μπήκε μία γραμμή όχι κόκκινη, αλλά πολιτική. Φταίνει οι λαοί για τα προβλήματα ενός Κράτους ή οι ηγεσίες τους; Ή πιο σωστά διατυπωμένα σε πιο βαθμό φταίνει ο λαός και οι πολιτικοί τους;

Το ΠΑ.ΣΟ.Κ. συνεχίζει να ολισθαίνει προς την πάγια θέση του ότι φταίει ο λαός και μάλιστα ο λαϊκισμός του λαού που «πιέζει» τους φωτισμένους πολιτικούς να κάνουν ρουσφέτια. Τα κόμματα του Κέντρου και δεξιά θεωρούν ότι οι ιδιωτικοποιήσεις είναι το φάρμακο για κάθε αρρώστια. Η ΔΗΜ.ΑΡ. δεν υπόγραψε τα μνημόνια 1 και 2 αλλά υπόγραψε το 3, μία πορεία ακριβώς σαν αυτή του κ. Σαμαρά και της ΝΔ. Η ΔΗΜ.ΑΡ. θεωρεί ότι δεν υπάρχουν ποινικές ευθύνες για το μνημόνιο και ότι πρέπει να κάνουμε το παν για να μείνουμε στο Ευρώ. Κάθε μέτρο είναι σχετικό μπροστά στο μεγάλο στοίχημα για αριστερό κόμμα να παραμείνει η Ελλάδα, όχι μόνο στην ΕΕ, αλλά πιο συγκεκριμένα στο Ευρώ.

Ενώ λοιπόν ψάχνουμε στην Ελλάδα να δούμε τι έφταιξε, ποιος έφταιξε, τι πήγε στραβά, έτσι ώστε να βρούμε μία άκρη και να ξεκινήσουμε μία καλύτερη Ελλάδα, άλλες χώρες άρχισαν από το 2010 να έχουν διάφορα προβλήματα που κατέληξαν είτε σε μνημόνια είτε σε αυστηρή παρακολούθηση από την ΕΕ. Η Ιρλανδία, η Πορτογαλία, η Ισπανία, η Ιταλία, η Κύπρος, έχουν μπει ή μπαίνουν σε φάση κατάρρευσης όπως της χώρας μας. Σε κάθε μία χώρα από τις παραπάνω ως Κράτη και μάλιστα Δυτικά και Δημοκρατικά εξακολουθεί το δίλλημα του Πάγκαλου να υφίσταται. Φταίει ο Λαϊκισμός τους ή οι ηγέτες; Φυσικά θα μου πείτε δεν υπάρχει κοινή λύση σε όλα τα Κράτη. Μπορεί σε όλα να φταίνει οι πολιτικοί ενώ στο δικό μας να φταίει ο λαός.

Και ξαφνικά, φυσικά για όσους το παρακολουθούν όχι και τόσο, είχαμε 2 χτυπήματα σε χώρες τελείως και έξω από τέτοια διλήμματα τύπου Πάγκαλου. Η Γαλλία έχασε την πιστοληπτική της ικανότητα των AAA και η Ολλανδία έχει υπέρογκο Ιδιωτικό χρέος που απειλεί να καταπνίξει όλη την Ευρώπη και την Ασία μαζί. Χειρότερα στο Ιδιωτικό από την Ολλανδία είναι η Δανία, αλλά αυτή η χώρα ως ανέκαθεν δορυφόρος της Αγγλίας πρώτιστα και μετά της Γερμανίας, επέλεξε να μην είναι στο Ευρώ. Η Ολλανδία ίσως είναι η πρώτη χώρα που θα φύγει από το Ευρώ.

Μα θα μου πείτε που κολλάει αυτό; Μπορεί να φύγει η Ολλανδία ή η Γαλλία αλλά στην Ελλάδα να φταίει ο λαός και όχι οι πολιτικοί. Δυστυχώς για τη ΔΗΜ.ΑΡ. ο μόνος λόγος που ψήφισε αυτά τα μέτρα, δηλαδή η παραμονή της χώρας στο Ευρώ, αφού δεν τα πιστεύει και δεν είναι ιδεολογικά υπέρ, παύει να ισχύει διότι άλλες χώρες εγκαταλείπουν για άλλους λόγους το Ευρώ ή τοποθετούνται ενάντια στο ενιαίο νόμισμα. Η ΔΗΜ.ΑΡ. δεν έχει λόγο να επιμένει σε μία πολιτική ευρωπαϊκή, όταν η ίδια η ΕΕ αφήνει χώρες και σκέφτονται να φύγουν από το Ευρώ. Εν προκειμένου η Ολλανδία δεν έχει κάποιο ηθικό, πολιτικό κόλλημα περί νομίσματος αν καταφέρει να «κουρέψει» ιδιωτικό της χρέος.

Επίσης στις χώρες που ανέφερα το πρόβλημα της διαχείρισης της κρίσης είναι θέμα των διαχειριστών της εξουσίας. Αλίμονο αν για κάθε θέμα είχαμε διαδικασίες άμεσης

Δημοκρατίας και ρωτάγαμε το Λαό για κάθε θέμα. Αλίμονο. Όπως και πολλές επιθυμίες του λαού ο πολιτικός δεν είναι υποχρεωμένος να τις ικανοποιεί παρόλο που ο πολιτικός είναι μέρος του λαού (5 αιώνας π. Χ. Πρωταγόρας, κ. Πάγκαλε). Ο Πολιτικός πρέπει να βλέπει μπροστά, να ικανοποιεί το γενικό ή δημόσιο συμφέρον και να δέχεται έλεγχο πάντα και από παντού.

Ενώ λοιπόν σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες οι πολιτικοί τους παλεύουν, ψάχνουν να βρουν τις αιτίες της κρίσης και να βρουν λύσεις και να τις εφαρμόσουν σωστά, εμείς στην Ελλάδα στο φάσμα της Κεντροαριστεράς λέμε εδώ και 2,5 χρόνια το ίδιο ακριβώς: « Ό, τι μας δίνουν οι Ευρωπαίοι τα υπογράφουμε, μένουμε πάση θυσία στο Ευρώ, φταίει ο λαϊκισμός». Αν φταίει ο λαϊκισμός σημαίνει ότι δεν μπορείτε να τα βάλετε με το λαϊκισμό. Αν φταίει κάτι άλλο δεν σας έχουμε για διαπιστώσεις στα κανάλια, αλλά για να δουλέψετε να λυθούν τα προβλήματα. Η καταψήφιση για την εξεταστική ήταν η τελεία μίας συγκεκριμένης πολιτικής, μίας συγκεκριμένης τοποθέτησης, μίας τελικά συγκεκριμένης ιδεολογίας. Δυστυχώς περισσότερο για τη ΔΗΜ.ΑΡ. και λιγότερο για το ΠΑΣΟΚ που ξεχνούν το δεύτερο συνθετικό της Κεντροαριστεράς. Άλλωστε πολλοί ψηφοφόροι και πολίτες της χώρας όταν τοποθετούνται ιδεολογικά δεν λένε είμαι κεντροαριστερός ή κεντροδεξιός. Λένε είναι Αριστερός ή Δεξιός. Φανταστείτε σήμερα στο συγκρουσιακό περιβάλλον και στη μεγάλη κατάρρευση της μεσαίας τάξης. Πώς ανεβαίνει η ταξική πάλη και οι κοινωνικές συγκρούσεις.

Άκης Χουζούρης

30-11-12